

Vítr se zvedá

CVAK!

Malý plamínek s cvaknutím zmizel a zůstal po něm jen do ruda rozpalený bod. Dave schoval zapalovač do kapsy a dlaní si chránil zapálenou cigaretu před větrem. Byl opřený o stěnu, do které se z opačné strany opíral vítr. Fičelo už několik dní s vytrvalostí přímo neuvěřitelnou. Ani by mu to nevadilo, kdyby ke stěně, o kterou se opíral, přiléhaly další stěny a nad nimi byla nějaká střecha, za zemi koberec a na stole teplá večeře. Bohužel, stěna tu stála samotná a vypadala, jakože už dlouho stát nebude. Dave si povzdechl, naplnil plíce kouřem, zadusil cigaretu podrážkou a vydal se na cestu.

Už mnohokrát se sám sebe ptal, proč se na svou cestu vydal zrovna v tuto dobu. Proč zrovna v čase *Aria Levarre*, jak to nazývají místní domorodci. V překladu to znamená *Období větrů*, nebo taky *Vítr se zvedá*, a Dave by opravdu nenašel výstižnější název. Byla to doba, kdy rychlost větru dosahovala až 200 standardních mil za hodinu, a to už není radno podceňovat. Proto také místní vyvinuli speciální styl chůze proti větru, kterým se dokázali jakoby zanořit, proklouznout nebo prostě ignorovat všechna ty kvanta vzduchu, která se proti nim v tomhle čase řítily. Protože ale Dave nebyl místní, protože pocházel z oblastí, kde pojem „tornádo“ měl význam stejný jako čert s pytlek nebo strašidlo ve skříní, nedokázal podstatu té chůze pochopit. Z toho co neustále mleli místní, se mu podařilo pochytit jen výrazy jako „duše větru“ a „vnitřní klid“ a podobné nesmysly, které mu k pochopení příliš nepomohly. Dave byl realista, a proto všechny podobné věci pečlivě přefiltroval přes svou logickou mysl, a když v nich nenašel kousek rozumu, duševně je spláchl do kanálu. Jako by vítr mohl mít nějakou duši, jako by člověk mohl nalézt klid sám v sobě. Vítr je vítr, a klidu se člověk nedočká na místě, kde může celou vesnici přes noc bez varování sejmout uragán.

Když se Dave ponořil do nekonečného svištícího proudu, zapotácel se a upadl. Takovou razanci nečekal, a proto ho vítr snadno chytil a táhl ho pomalu, ale jistě dozadu. Kolem něj svištělo spadané listí, noviny, cáry papírů, igelitové sáčky a všemožné svinstvo. Stromy se ohýbaly, větve praskaly, a temná mračna na obloze pořádala závod napříč oblohou. Dave se otočil, aby jel obličejem dopředu, a spatřil pár metrů před sebou pouliční lampu, která ve tmě zmateně poblikávala. Zachytil se jí, objal ji rukama, přitáhl se a vši silou se postavil na nohy. Potom, co si srovnal myšlenky, se pomalu, velmi pomalu začal sunout vpřed. Hlavu sklonil a vsunul ji mezi ramena, nohu položil před nohu, zaklonil se dopředu, a takto vyzbrojen se vydal jako losos proti proudu. Jednou rukou si přidržoval u těla těžký, tmavě zelený plášť, druhou měl ohnutou před očima jako kryt před větrem. A šel.

Šel pomalu, jako by se pohyboval v hustém sirupu. Procházel kolem podivných výjevů, kterých se pokoušel příliš si nevšimat. Jednou minul oběšence na větvi, který ve větru vlál jako děsivý prapor téměř v pravém úhlu ke stromu. Jindy ho zase lehce předběhla bezhlavá kočka, která si v tom obrovském vichru vykračovala téměř tanečním krokem. Proběhla kolem a zmizela ve tmě. Když procházel kolem jakési liduprázdné ulice, všiml si, že na prádelni šňůře pověšené mezi domy přes ulici visí obrovské rozteklé hodiny. Místní domorodci ho sice varovali, že v čase *Aria Levarre* je možno spatřit věci, nad nimiž zůstává rozum stát, ale tohle bylo trochu moc. Dave doslova vpadl do uličky, sotva došel ke stěně a svalil se na zem. Těžce oddechoval. To byla tedy síla, to musel uznat. Znovu si zapálil cigaretu, protože se potřeboval zklidnit. Chvilí potahoval a přivíral oči před kouřem, a pak se zničehonic prudce otočil a zadíval se na místo, kde na šňůře visely rozteklé hodiny. Visely tam pořád. Dave se otočil zpátky, očima se vpíjel do protější zdi, dvakrát nabral kouř do plic a pak se bez varování znovu prudce otočil. Hodiny tam visely pořád. Pohupovaly se a jakoby říkaly: „Kdepak chlapče, takhle snadno to nepůjde...“

Začalo pršet. Do uličky ovšem žádné kapky nespadly, protože prudký vítr je okamžitě strhl svým směrem. Dave jen seděl, kouřil jednu cigaretu za druhou a tupě zíral na stěnu před sebou. Zrovna zvažoval, jestli se tu nemá utábořit a počkat, až přestane tolik foukat nebo alespoň pršet, když v tom zahřmělo, a světlo blesku ozářilo temnou siluetu v jedné z četných postranních uliček. Dave byl okamžitě na nohou a tasil meč. Byl to krátký gladius, podobný jaký používali centurioni ve starém Římě, a přesně se hodil na boj muže proti muži v úzkých prostorách. Bylo ticho, jen vítr hvízdal a sténal. Ze střechy se pod nápořem větru uvolnila taška a dopadla na zem se zvukem, jako když někomu rozbijete o hlavu květináč. Několik vteřin nic, a pak z jedné boční uličky vpadl muž s rozbitou hlavou a vlasy plnými keramických střepů. Dave měl co dělat, aby se nerozesmál. Očekával

tvrdé pohledy z očí do očí, drsnácké hlášky a boj na ostří nože. Tak by tomu bylo v jeho rodném městě, kde tyhle pouliční boje rozhodně nekončily dřív než začali, a rozhodně ne tím, že ze střechy spadla taška. Holt jiný kraj, jiný mrav, a Dave se s pochechtáváním vydal omrknout svého chudáka soupeře. Ani na vteřinku o něm nezařadoval jinak...někdo, kdo strávil velkou část života jako pouliční živel, se naučil dívat na muže ukrývající se v temných uličkách jistým způsobem, a nutno podotknout, že ne právě přátelským. Dave přišel až k neznámému, a mečem ho obrátil tváří vzhůru. Byl to překvapivě jeden z místních, na zádech měl pušku, v ruce nůž a velký špinavý pytel. Na sobě měl tu obvyklou směs různých hadrů, kterým místní říkali pro nedostatek jiných výrazů oblečení. Je snad zbytečné říkat, že tvář měl ošlehanou větrem. Ať už se na to Dave díval všelijak, ten muž nepůsobil jako vrah nebo rváč, nebo prostě jako někdo, kdo je vás schopen podříznout kvůli botám. Ne, ten chlap vypadal spíš jako někdo, kdo se tu stejně jako Dave jen schovává před větrem. A ozbrojen byl spíš jako lovec než jako zabiják, i když taková věc se těžko říká. Prostě zabiják by u sebe měl spíš sniperku, ne loveckou pušku, a spíš vrhací nůž a strunu, ne nůž na stahování zvířat. Ať už to byl kdokoliv, po chvíli zasténal, zamrkal a otevřel oči.

Oproti všeobecnému mínění není těžké sprátnout se s někým, koho vůbec neznáte. Překážkou není ani to, že mluvíte každý jiným jazykem. Jediným nutným společným jmenovatelem přátelství je v takovém případě situace, nejlépe problémová až nebezpečná. Jinak řečeno, když jsou dva v bryndě, není pro ně těžké najít společnou notu. Dave uměl místní řeč asi deset slov a dokázal poznat dalších pět, takže po krátké výměně názorů došli k závěru, že Dave je Dave a cizinec má jméno, které pravděpodobně nelze správně vyslovit bez vážného zánětu krčních dutin. Společně našli místo trochu víc za větrem, a rozdělali malý oheň. Seděli těsně u tepla, sem tam některý z nich mlčky do ohně hrábl klacíkem, aby povzbudil plameny, a mlčeli. Co by si taky měli říct? Cizinec se z rány po hlavě vzpamatoval překvapivě rychle, nad Davovým tázavým pohledem mávl rukou a udělal obličej, který jasně říkal: „Byla to dost blbá náhoda, kdybys mě chtěl zabít už bys to udělal, ale ty nechceš, takže je všechno v pořádku. Zatím.“ Jak tak seděli a mlčeli, vítr zesílil. Zesílil i déšť, který teď měl spíše sílu průtrže mračen. Problémem taky byla čím dál tím větší zima. Kdyby se z deště staly kroupy...Dave o takových věcech něco věděl, a podle jeho odhadů by v takovém počasí měla každá kroupa pohybovou energii letícího slona. Představte si slona, mnohatunové zvíře, namáčklé do kuličky velké zhruba jako golfový míček, ale přitom ta kulička má pořád slonovu hmotnost. Teď spoustu kulometů, opravdu velkou spoustu, které používají jako munici právě slony zmačkané do kuliček. Mají kadenci okolo 600 výstřelů za minutu a všechny míří proti vám. Vy jdete dopředu, a ony proti vám střílí, všechny najedou. Obrovskou rychlostí letící sloni vám narážejí do hlavy, do těla, do krku...jste mrtvý než uděláte třetí krok. Ještě že zatím jen první.

Vydali se na další cestu spolu. Vítr jim metal studenou a řezavou vodu do tváře, ale zdálo se, že tento problém má pouze Dave. Cizinec šel proti větru tak přirozeně, jako by za slunného dne kráčet po prázdné ulici. Zdálo se, že déšť ani nevnímá, jen mírně přivíral oči a sem tam si z nich vytřel zbloudilou kapku. Naproti tomu Dave se potácel, přes oči plné vody skoro nic neviděl, všechno se mu rozplývalo. Byla mu strašná zima, a každá další kapka v obličejí byla jako další facka při výprasku. Šli společně opuštěnou krajinou plnou špinavé a mokré trávy, plnou bláta a kaluží, plnou obrovských kamenů podél cesty. Davovi připomínaly ony známé monolity na Vánočních ostrovech, o kterých ještě před pár stovkami let nikdo netušil, jak je mohli ti primitivové z dávných dob převézt a postavit přesně tam, kde chtěli, a to bez použití moderní techniky. Nikoho nenapadlo, že jen proto, že ti lidé žili před tisíci lety, nemuseli být ještě nutně hloupí. Takže, přesně takové pahorky byly teď tady. Možná by se Dave byl divil, jak to, že přečkaly tolik let prudkých větrů v tak rozmáčené půdě, ale Dave teď myslel hlavně na své nejbližší, které si jednoho dne chtěl pořídit (až bude mít čas a peníze), a především na cestu vpřed. Ta se mu teď začala mírně kymáčet a rozmězovat. Nejasně před sebou rozeznával záda cizince, která se nořila čím dál tím víc do temné noci. Dave se pokusil na něj zavolat, ale vítr mu okamžitě oderval slova od úst. Pokusil se trochu zrychlit a cizince dohnat, ale byl na rozdíl od něj k chůzi ve větru vybaven asi jako ryba k lezení po horách. Nedalo se nic dělat, neznámého muže pomalu ztrácel.

Po pěti minutách byl na konci svých sil, nic neviděl, cizinec byl dávno ten tam, a navíc se mu zdálo že vítr přituhuje. Do mysli se mu začínal vkrádat podivný pocit, který tam ještě nikdy nebyl. Ten pocit říkal: „Ty umřeš, umřeš pomalu, umřeš tady na tomhle podivném a vzdáleném místě daleko od

lidí, které znáš; možná některé máš i rád...ale přiznej si to, nikdo neměl rád tebe. Nikdy sis na nikoho neudělal čas, vlídné slovo aby od tebe kupoval. Umřeš a nikomu to nebude líto. Jo, chtěl sis založit rodinu, co? No kamaráde, už je pozdě. Umřeš, povídám. Slyšíš? UMŘEŠ!“

Dave bezmocně zařval, a vrhl se do větru, už nevnímal vůbec nic, věděl jen, že musí pokračovat, jinak se splní všechno co mu diktoval jeho rozum. Umře tu a nikdy se nedozví, jestli ho měl opravdu někdo někdy rád. Kdyby byl alespoň trochu vnímal, všiml by si temného hukotu a obrovské vlny prachu, hlíny, kamení a trávy, která se řítí po cestě přímo na něj. Všiml si až v poslední vteřině, což bylo, přiznejme si, trochu pozdě. I když, přiznejme si znovu, jako by s tím mohl něco udělat. Jen by ho strach ochromil o několik vteřin dříve. No, do třetice všeho dobrého si přiznejme, že v poslední vteřině to bylo možná lepší.

Otevřel oči. Zíral přímo do tváře neznámého muže, který mu ale někoho hrozně připomínal. Po chvíli si vzpomněl, že to je vlastně ten chlápek z uličky. Jo ten, s hlavou rozbitou střešní taškou. Jo jo, to je on, smolař. Nebo klikař? Vždyť je to jedno. A já sem teď asi mrtvý a on bude taky mrtvý, jinak bych ho tu neviděl. Copak asi udělal tak hrozného, že skončil ve stejném pekle se mnou? I když na peklo je tu nějaká zima. Studeno a větrno. VÍTR! Když Davovy myšlenky dospěly sem, rozeřval se jako dítě v porodnici. Ten strašlivý vítr! A ta vlna...bylo to jako by do něj narazila Tsunami. To přirovnání ho napadlo hned, jednou už totiž Tsunami zažil. Byl zrovna na dovolené v Pui, ležel po několika měsících těžké dřiny na pláži a vychutnával si sladké nicnedělání, když v tom začaly houkat sirény a ozval se rozhlas v té jejich hatmatilce. Podíval se po okolních lidech. Někteří lezli z vody, jiní se jen vztyčili na loktech a poslouchali, jen pár jich opustilo pláž. Nikdo si toho příliš nevšímal, jen sem tam zachytil nervózní pohled na moře. Lidé, co poslouchali, si zase lehli, lidé, co vylezli z moře, zalezli zpátky. Důležité bylo, že nikdo z místních nic neudělal, ani potom, co hlášení skončilo. Těch pár co odešlo si určitě chtělo jen něco narychlo zařídit. Určitě. Jo, tak to bude. Není důvod pokazit si hezký den kvůli několika zbabělcům, no ne?

A pak ji uviděl. Zdály nic moc, ale až se vlna přiblížila...lidé teď už definitivně lezli z vody a vstávali z lehátek, ale zdálo se, že obrovskou vlnu berou spíš jako divadlo. Na pohybu několika set tunové vodní stěny blížící se přímo k vám je něco fascinujícího. Dave to sice chápal, ale přece jen by raději obdivoval vodní živel odněkud z bezpečí. Ale ti lidé tam jen tak stáli, smáli se a ukazovali si na vlnu, jako by to bylo nějaké vzácné zvíře za sklem terária. Dave několikrát viděl Tsunami v televizi, a to co viděl by si určitě nechtěl zopakovat naživo. Proto, i přes pohrdavé pohledy několika lidí, vstal a odešel. Z domu co si pronajal měl perfektní výhled na moře, a to mu připadlo jako rozumná alternativa smrti rozdrčením vodní masou. Namíchal si pití a čekal. Odsud z balkónu viděl i na samotnou pláž, a podle toho co viděl, čím dál tím víc lidí odcházelo. Někteří tam ale zůstali. Dave se nikdy nepřestal obdivovat přirozené tuposti lidské rasy, a tenhle zážitek hodlal zařadit na čestné místo svých dosavadních zkušeností.

Když vlna dorazila, nebyl na pláži už nikdo. Obrovská masa vody se převalila přes písek, drtila stromy, bořila domy. Dave si sice ve srovnání s těmi, co zůstali na pláži, připadal daleko rozumnější, ale i přesto se mu teď zdála vzdálenost jeho domu a postupující vlny až směšně malá, stejně jako jeho šance, že vyvázne bez zranění. Velice sprostě zaklel a vyrazil ze dveří ven. Ulice byly přeplněné auty, lidmi, a protože to bylo na Nantestu, tak i různým domácím zvířectvem. Ti všichni mířili jako účastníci nějakého maratonu jednou ulicí pryč od moře, auta houkala, lidi řvali a nadávali, zvířata bučela, kvokala, ryčela a podle zápachu reagovala na všeobecný strach kolem i jinak. Dave se prodíral jak to jen šlo, ale pohyb davu byl vzhledem k situaci zoufale pomalý. Ohlušující řev vodní stěny se mísil s rachotem drčených domů a aut, s řevem lidí a do toho všeho burácela poplašná siréna. Vzduch se ochladil, když vlna spláchla zadní řady lidí a pohřbila je ve svém mokřém hrobě. Skoro nikdo už neřval. Všichni teď jen cílevědomě šlapali s očima toužebně upřenýma k obzoru. A pak na ně spadla voda.

Vlhká a chladná tlapa Dava přimáčkla na zem a zároveň mu z plic vymáčkla všechn vzduch. Uši a oči měl plné vody, nic neviděl, nic neslyšel. Jen tlukot srdce a vlastní myšlenky. Ty na rozdíl od větrné Tsunami říkali věci jako: „To bude v pořádku, ty to zvládneš, ty to přežiješ...jinak to přece ani nejde, ne? Ty přece nemůžeš umřít, ne teď, musíš ještě na světě udělat spoustu věcí, neumírej...“ Udělala se tma.

Všechny tyhle vzpomínky se mu vybavily všechny najednou, jak tam tak ležel, promrzlý a zbičovaný deštěm, na konci sil jak duševních, tak fyzických. Pamatoval si, jak tehdy otevřel oči a zíral do tváře ošetřující sestry, která se nad ním skláněla s injekční stříkačkou. Okamžitě se probрал a začal blábolit něco o tom, že jemu nic není a že děkuje, ale radši už půjde domů...sestra se zasmála, vpíchla mu injekci, a sladce mu oznámila, že to je na uklidnění a že to teď potřebuje, protože mu vrak auta zachránil život a rozdrtil nohu tím, jak na něj spadl. Dava na okamžik zachvátila panika a chtěl něco říct, ale sestra jen beze slova ukázala na lehátka s těly přikrytými prostěradlem, z nichž některé ani nepotřebovali prostěradlo celé. Slova mu uvázla v hrdle, a pak se pokorně vrátila zpět a odešla na hanbu. To, co na některých lehátkách viděl, ho pronásledovalo v nočních můrách ještě několik týdnů a měl pocit, že v pracovním řádu každé nemocnice by měl být na prvním místě příkaz všem, aby se ujistili, že zohavená těla jsou přikryta opravdu CELÁ.

Teď ovšem už žádná naděje nezbývala. Dave se pokusil vstát, nebo alespoň se vzepřít na loktech, ale strašlivá bolest v hrudi ho přinutila padnout zase na zem. Asi zlomené žebro, a nejspíš není samo. Popadl ho záchvat kašle, na zem dopadla trocha krve. To ještě scházelo. Cizinec mu zatím obvazoval hlavu nějakým špinavým kusem hadru a něco si o toho mumlal. Dave nerozuměl ani slovu, ale znělo mu to jako requiem. Pak ale zachytil dvě děsivá slova: „*Aria Levarre...*“. Vyděšeně zachraplal: „Ale já myslel že doted’...“ Nedokončil. Cizinec nejspíš z tónu pochopil co měl Dave na mysli, a pomalu zavrtěl hlavou. Zamlženýma očima Dave viděl, jak se po okolních monolitech rozlévají první paprsky slunce, jak se těžce prodírají prašnou bouří a osvětlují obrovské vlny větru, který sebou unáší kamínky, hlinu a prach. Vypadá to jako veliká, větrná Tsunami. Pořád ještě prší, takže vlastně vzduchem letí spousty bláta. Je zajímavé, jak vám před smrtí začnou dávat všechny věci najednou smysl. Tříštivé prásknutí z opačné strany kamene dalo najevo, že začaly padat kroupy. Dave vytáhl svou starou pistoli, zkontroloval zásobník, odjistil, a zatímco ho cizinec bez hnutí pozoroval, strčil si hlaveň do úst. Zavřel oči. Ostré a krátké prásknutí se ztratilo mezi bušením stovek krup do okolních kamenů.

Zpola roztrhané tělo odnesl vítr.

DOSLOV

(Mám radši slovo doslov než epilog)

Název Aria Levarre vzniknul jednoduše tak, že jsem si na Seznamu našel ve slovníku, jak se italsky řekne vítr a zvedat, a už to bylo. Na jméno Dave jsem došel ještě jednodušeji, nechtělo se mi žádné vymýšlet, tak jsem si vzal na pomoc svoje. Nechtělo se mi ani přemýšlet, co se stane v následující větě, a na příběhu je to asi vidět. Například se už nikdy nikdo nedozví, kam vlastně Dave šel a proč zrovna v takové slotě. Důvod je prostý, měl to být popis děje(slovy: „Popis děje“) a nějaký důvod se mi vymýšlet nechtělo, navíc jsem doufal že na to přijdu někdy během psaní. Nepřišel jsem na nic, ale možná je to tak lepší. Co se týče cizince, vyznívá trochu jako taková záhadná postava, ale ve skutečnosti je do místní domorodec, který šel nalovit něco k jídlu. Vzhledem k tomu, že měl s větrem celoživotní zkušenosti, byl pro něj takový výlet asi jako když si v zimě zajedete z Mokré do Brna nakoupit rohlíky do starého Tesca. Podivné výjevy po cestě jsem tam přidal ani nevím proč, asi aby cesta byla víc psycho. Bezhlavá kočka je z jednoho filmu, oběšenec je klasika a hodiny jsou od nějakého slavného malíře, co je pořád kreslil např. přes větev a tak.

Co se týče prostředí, nejspíš vám tam přijde několik věcí podivných. Důvod je opět velice prostý, dokonce primitivní. Chtěl jsem, aby Dave měl jak pistoli, tak meč. Pokud to neměl být ozbrojený herec odcházející z nějaké hry odehrávající se ve středověku, musel jsem ho hodit do světa paralerního s naším. Prostě alternativní realita(Btw má to tu výhodu, že můžete míchat prvky SF i fantasy jak se vám zlíbí, a nikdo nemůže říct ani popel(AŠR!). Odtud i Vánoční ostrovy, v naší realitě samozřejmě Velikonoční. Meč gladius není můj výmysl, skutečně se s ním oháněli legionáři a centurioni ve době Julia Caesara, a použil jsem ho ze dvou důvodů: Za prvé, chtěl jsem, aby Dave použil delšího než dýka(moc trapné) a něco kratšího než normální meč(moc nepraktické), a gladius má přesně tuhle délku. Za druhé zrovna hraju jednu hru odehrávající se ve zmíněném období, tak mi to nedalo.

Proč povídka končí záporným happy-endem? Byla celkově laděná depresivně, a tak mi přišlo proti pravidlům nechat Dava na živu. I když je pravda že se snažil a navíc má podobnou povahu jako já, nepřišlo mi to správné. Nesnáším typické hrdiny kteří, ač se dopustili sebevětších pitomostí, pokaždé přežijí a ještě shrábnou slávu. Na druhé straně tu máme hrdinu, který byl odvážný(šel za nejistým cílem do jistého nebezpečí), i když udělal pitomost(šel za nejistým cílem do jistého nebezpečí). Udělal to co chtěl udělat, ale nepřežil a zdaleka ho nečeká sláva, natož aby si na něj někdy někdo vzpomněl. Přesto se vydal do takového počasí. Tomu říkám hrdina!

Povinné poučení z povídky zní:

1. Ne všichni cizinci jsou zlí
2. Je bezpečnější žonglovat s pochodněmi u ropného vrtu než jít ven v čase, kdy se *zvedá vítr*

Mimochodem...kolem čtvrté hodiny ráno se mi v mysli vylíhla báseň, no, spíš pokus o báseň. Je z části inspirovaná texty Rammstein a z větší části předcházejícím pokusem o drama. Má celkem drsný text, so be carefull...

*Jdu proti větru sám a sám,
jdu za cílem neznámým.
Jdu proti větru sám a sám,
jdu cestou bez konce.
Jdu proti větru sám a sám,
co dělat mám...?*

*Vítr odnesl vše co znám,
včetně mých nejbližších.
Vítr odnesl vše co mám,
včetně nadějí mých.
Vítr odnesl to co mi bylo nejdražší,
i život můj ve spárech svých.*

*Pach čerstvé krve nese se krajinou,
patří člověku kterého znám.
Pach spáleniny se nese vzduchem,
popel víří všude kolem.
Pach smrti už tančí vzduchem,
prach se pomalu usazuje.*

*Popel!
a dítě bez matky
Prach!
a hořící člověk
Popel!
a dítě co není z člověka
Prach!
a krev co teče po asfaltu...*

*Proti větru vede cesta má,
a já už na nic nevěřím.
Pod kůži vítr se mi dere,
ještě že zatím neprší.
Pořád ten strašlivý vítr,
naděje moje unáší.*

*Deštěm a větrem jdu sám a sám,
déšť bičuje mé tělo.
Deštěm a větrem jdu sám a sám,
a vítr bičuje mou duši.
Deštěm a větrem jdu sám a sám,
naštěstí kroupy nepadají.*

*Bolest!
krev teče po čele zpoceném.
Bolest!
rozlévá se celým tělem.
Bolest!
vítr za všechnu bolest může...*

TheDave

Poznámka Teamu Genesis:

TheDave ve svém doslovu mluví o prostředí, ve kterém se jeho – troufám si říct lyrický - příběh odehrává. Zmiňuje přitom naši realitu a Velikonoční ostrovy. To je proto, že povídka v době svého vzniku nebyla vůbec určena pro Genesis. Když nám ji poslal a já si ji přečetl, věděl jsem okamžitě, že je dobrá. Dohodli jsme se na drobné změně, aby zapadla do herního světa. V upraveném textu, kde se píše o Pui, resp. Nantestu, byla původně zmínka o Malajsi. To jsme nahradili, ale jinak zůstalo dílo ve všech ohledech nedotčeno. Mluví se v něm také o Vánočních ostrovech – ten název TheDave použil už v první verzi a já nevidím důvod, proč by něco takového (nejen název, ale i ono větrné místo) ve světě Genesis, na planetě Gaia, nemohlo existovat. Přiznám se, že i Aria Levarre shledávám svěže originálním.

TheDave také tvrdil, že „ten doslov“ můžeme klidně smazat. Podle mě by to ale byla škoda, a tak jsme jej i s básní ponechali bez jakýchkoliv zásahů a doplnili o tuto poznámku, kterou sepsal Wicino. Snad to oceníte.